

КНИГА ПЕРША

I

На привітному березі французької Рів'єри, на півдорозі між Марселем та італійським кордоном, хизується рожевими стінами великий готель. Послужливі пальми охолоджують своїми тінями його розпашілий фасад, а перед ним лежить коротка смужка залитого яскравим сонцем пляжу. Останнім часом тут оселяються на літо зірки й знаменитості; але ще років десять тому життя в готелі майже завмирало у квітні, коли його тодішні завсідники-англійці перебиралися на північ. Нині багато літніх котеджів тулиться навколо готелю, але на час, коли починається наша оповідь, лише дахи десятка-двох стареньких вілл потроху догнивали, мов пізні лілеї в болотяній воді, серед густих піній між «Готелем для іноземців» Госса і Канном, до якого звідти п'ять миль.

Готель і жовтогарячий молитовний килимок пляжу перед ним утворювали єдине ціле. Рано-вранці далекі обриси Канна, рожево-кремові мури старих укріплень і пурпурові Альпи, за якими починалася Італія, лягали на поверхню води й тремтіли в брижах, що розбігалися на прозорій міліні від верхівок водоростей. Незадовго до восьмої години на пляж спускався чоловік у блакитному купальному халаті. Спочатку він довго обхлюпував себе прохолодною водою, а тоді, голосно кречучи й пирхаючи, хвилину борсався в глибині. Після того як

дати лад розхитаним нервам, а з невиситимістю школярів, які сумлінним навчанням заслужили веселі канікули.

— Побудемо тут два-три дні й подамося додому. Я сьогодні ж замовлю телеграфом каюту.

У готелі дівчина домовлялася про номер французькою мовою — вона розмовляла французькою вільно, але в самій бездоганності зворотів було щось завчене. Коли подорожні влаштувалися в номері на першому поверсі, дівчина, відчинивши скляні двері, впустила до кімнати сліпуче світло, вийшла і зійшла кількома сходишками вниз, на вимощену кам'яними плитами веранду, що оперізувала будинок. У неї була і хода, і постава балерини — вона несла свій торс рівно й легко, так що вага його не лягала на стегна, а врівноважувалася в талії. На веранді гаряче світло враз підібгало її тінь до ніг, і вона мимоволі позадкувала — очам було боляче дивитися. За сто кроків од неї Середземне море блякло, потроху віддаючи неблаганному сонцю свою голубиць; під балюстрадою, на під'їзній алеї, плавився в промінні посірілий б'юк.

Усе довкола ніби вимерло, тільки пляж ще не спорожнів. Три няні-англійки сиділи, плетучи светри й шкарпетки вікторіанським візерунком, модним у сорокових, шістдесятих та вісімдесятих роках, і обмінюючись плітками, що змістом своїм нагадували ритуальні заклинання; ближче до води з десятків дорослих тулилися під смугастими парасолями, а з десятків їхніх дітей ганялися на міліні за зграйками неполохливих рибок або лежали на осонні голі й лискучі, намащені кокосовою олією.

Коли Розмері вийшла на пляж, хлопчик років дванадцяти з радісним гейканням промчав повз неї і шубовснув у воду. Відчуваючи на собі пильні погляди чужих людей, вона скинула купальний халат і пірнула слідом за хлопцем. Кілька ярдів пропливла, не піднімаючи обличчя з води, а тоді, переконавшись, що тут надто мілко, підвелася й пішла, з насолодою

долаючи струнками ногами опір води. Ввійшовши по груди, вона озирнулася; з берега за нею уважно стежив лисий чоловік у плавках і з моноклем — волохаті груди випнуті, живіт з витрішкуватим пупом утягнутий. Коли їхні погляди зустрілися, чоловік, ворухнувши бровою, випустив монокль, який зразу ж загубився у грайливих кучерях на його грудях, а тоді налив собі щось у склянку з пляшки, яку тримав у руці.

Розмері занурила обличчя у воду й рвучким кролем попливла до плоту. Вода підхопила її й лагідно огорнула, боронячи від спеки, просочуючись у волосся, проникаючи в усі пори тіла. Дівчина переверталася то на спину, то знову на живіт, хапаючи воду в обійми, розкошуючи в обіймах води. До плоту вона допливла засапана, але, побачивши перед собою цікаві очі засмаглої жінки з напрочуд білими зубами, раптом засоромилася своєї неторкнутої сонцем, блідої шкіри, перевернулася на спину, й хвилі понесли її до берега. Щойно вона вийшла з води, як той волохань з пляшкою в руці заговорив до неї.

— Дивіться, не запливайте за пліт — там акули. — Національність його важко було визначити, але по-англійському він розмовляв з оксфордською вимовою, злегка розтягуючи слова. — Не далі як учора вони зжерли двох англійських моряків з флотилії, що зайшла у Гольф-Жуан.

— О Господи! — вигукнула Розмері.

— Де кораблі, там і покидьки, а їм тільки цього й треба.

Надавши очам відсутнього виразу на доказ того, що ним керувало тільки бажання застерегти її, він чемно відступив на два кроки і знову наповнив склянку.

Збентежена, але й потішена тим, що під час цієї розмови привернула до себе загальну увагу, Розмері озирнулася, шукаючи місця. Очевидно, кожна родина вважала своєю власністю клаптик пляжу навколо парасоля, під яким вона розташувалася; крім того, власники парасолів перемовлялися між собою, час від часу хтось підводився й переходив до сусідів — тобто